

Op bezoek bij het hoofd van een van de grootste overheidsinstellingen van ons land. Aan de receptie zitten twee heren. Eén van hen leidt ondergetekende tot bij de directeur van de Nationale Bank van België, Marcia De Wachter. Ja, een vrouw. Als ze vraagt of ik iets wil drinken, weet ik even niet goed tot wie ik me nu moet richten. Omgekeerde rollen. Marcia De Wachter voelt er zich uitstekend bij.

Lieve Wouters

MARCIA DE WACHTER

'Ik heb vijf sleutels om gelukkig te zijn'

VROUWEN aan de top? Zeldzame figuren. En hoewel de carrière van Marcia De Wachter in immer stijgende lijn lijkt te verlopen, moest ook zij opboksen tegen vooroordelen en haantjesgedrag. Dit tengere dametje kreeg haar loopbaan niet met haar familienaam in de schoot geworpen. Excuus daarom: deze grote dame, enzovoort. Lees vooral om de stralende persoonlijkheid achter de directeur van de Nationale Bank te ontdekken. „Mijn vader was de jongste in een gezin van zeven, uit Boomsse klei vervaardigd”, begint ze. „Mijn grootvader werkte in een steenbakkerij. Hij stierf jong, zodat mijn vader niet de kans kreeg om te studeren. Op een dag kwam hij in Willebroek, zag en overwon mijn moeder, een naaister. We zijn met vijf thuis, ik ben de vierde en enige die universitaire studies deed. Net als in andere typisch naaierlogse families droeg ik de afdragertjes van mijn zussen en aten we gewonnen brood op het einde van de maand.”

– De weg die u hebt afgelegd, geeft u een enorme ambitie.

Die werd thuis dagelijks opgelepeld. Vader wilde dat we onze pijlen zo hoog mogelijk mikten, wellicht omdat hij zelf nooit de kans had gekregen er iets mee te doen. Hoe vaak vertelde hij ons niet de parabel van de talenten, die we moesten zien te verdubbelen. Het beste was nog niet goed genoeg. Tegelijk bracht hij graag veel tijd met zijn kinderen door. Ik heb de beste herinneringen aan hem, zijn gedrevenheid en warmte.

Een ander motto was: wat een man kan, kan een vrouw ook. We waren met zes vrouwen thuis: vier zussen, moeder en grootmoeder. Maar wanneer vader 's avonds thuis kwam, klonk het: „Wel, mannen, hoe was het vandaag?” Ook de tijdsgeest vervulde ons van ambitie. In die tijd van herop-

bouw na de oorlog leek alles mogelijk. De kansen lagen voor het grijpen. Ook op school bij de zusters voelde ik me nooit afgeremd.

– Uw carrière begon aan de universiteiten van Antwerpen en Amsterdam. Een tijdlang werkte u op het kabinet van toenmalig premier Wilfried Martens. Uiteindelijk kwam u bij de Nationale Bank terecht. Wat trekt u aan in die financiële wereld?

Na het middelbaar voelde ik niet echt een bepaalde roeping. Maar ik zou iets studeren wat mannen ook deden. Het lief van mijn zus deed Toegepaste Economische Wetenschappen, dus vandaar. Vanuit mijn sociale achtergrond was een academische carrière het neusje van de zalm. Maar toen ik eenmaal als onderzoeker actief was, bleek dat zuiver academische me niet te voldoen. Het leven van een studiekop was me tenslotte wat eentonig. Ik wilde mijn organisatorische talenten meer inzetten, visies ontwikkelen.

Aanvankelijk werd ik snel moe van het lezen van jaarrapporten van financiële instanties zoals het IMF, de OESO. Je begrijpt slechts één procent van de tekst. Maar naarmate je basiskennis groeit, raak je erdoor gepassioneerd. Je zit dan op een bevoorrechte positie om de evoluties in de wereld te analyseren: globalisering, vergrijzing, inkomenshervdeling. Dat is toch uitermate boeiend? Langzaam werd duidelijk dat arbeidseconomie mijn thema zou worden. Het werd een echte passie.

– Welke bedenkingen maakt u bij de toelaten van managers enerzijds en de vraag om loonmatiging van werknemers anderzijds?

Door de globalisering is arbeid relatief overvloedig. Nieuwe economieën zoals China en India brengen in grote getale bijkomende arbeidskrachten op de markt, waar het Westen nu ook toegang tot heeft. De kapitaalverschaffers krijgen een grotere koek en kun-

© Patrick Van den Branden/Nationale Bank van België

nen dus hogere winsten maken. We krijgen een economie van supersterren. Of het nu gaat om bedrijfsleiders, sportmensen, modellen of filmsterren, als ze behoren tot de top, worden ze overal in de wereld gevraagd. De hele wereld is hun markt. Ze strijken een wedde op die niet meer in verhouding staat tot hun prestatie.

Tegelijk wordt de gewone loontrekkende beconcurrerd door een veel grotere groep. Het is een slingerbeweging die ons terug naar het begin van de negentiende eeuw katapulteert. Ik heb het moeilijk met bedrijven die gigantische winsten maken en dito (ontslag)vergoedingen bedingen voor het topmanagement, maar tegelijk mensen afdanken. Dat is absoluut onethisch en vraagt om sociale correctie.

Goed dat vakbonden zich op Europees niveau verenigen om een

tegenwicht te vormen. We mogen ook niet de fout maken van Duitsland: de reële lonen matigen. Gewone mensen betalen er de rekening, terwijl we voor het derde jaar op rij een historische grote mondiale groei kennen.

– Zijn zelfontplooiing en erkenning voorwaarden om gelukkig te zijn?

Er zijn vijf sleutels om je goed te voelen in je vel. Eén: zorg dat je er goed uit ziet. Zie eruit alsof je je goed voelt en voel je alsof je er goed uitziet. Schoonheid begint diep in je en weerspiegelt harmonie, energie, enthousiasme. Twee: voed je ziel. Ik kan me geen leven inbeelden zonder innerlijke band met het leven en zonder besef dat je deel bent van een groter geheel. Een spiritueel leven is een steun in goede en slechte tijden. Het geeft je een innerlijke kracht, noem het

levenssap. Ik doe dat door gebed, meditatie en yoga. Ook telkens wanneer ik naar de mis ga, kom ik er geïnspireerd uit. Ik heb voor mezelf ook techniekjes ontwikkeld om tot inkeer te komen. Zo heb ik een acroniem opgesteld dat ik dagelijks herhaal, *botchjan*, luidt het. Het staat voor geen Boosheid, geen Ontgoocheling, Onwetendheid of Ongenoege, geen Trots, geen Chagrijn, geen Jaloersheid, geen Angst, niet Natrappen. Eigenlijk komt het neer op de evangelische waarde 'behandel de andere zoals je zelf wil behandeld worden'. Door dit dagelijks te herhalen, zit het altijd in mijn bewustzijn.

Drie: eet gezond en eer je lichaam. Vier: ontdek je wijsheid. Vooral vrouwen zouden dat meer moeten doen. Vaak missen ze zelfvertrouwen. Wijsheid is iets wat je langzaam opbouwt met ouder te worden. Je hebt dan meer humor, meer medeleven, meer geduld. Ik kan iedereen aanraden om te lezen, te schrijven, te reizen en zijn verborgen talenten te ontdekken. En vijf: voel jezelf verbonden met de anderen. Dat is een bron van voortdurend geluk. In Japan worden vrouwen het oudst. Zelf zeggen ze dat dit aan hun *yumara* ligt. Letterlijk betekent dat 'cirkel'. Erbij horen, belangrijk zijn voor je omgeving, je netwerk.

Je ziet, zelfontplooiing is voor mij dus maar een deel van het geluk. Ze draagt er maar toe bij in de mate dat je ze kan inzetten voor anderen.

– Blijkt een enquête verkliest 57 procent van de Britten een 'leuk leven' en 61 procent 'genoeg geld' boven kinderen. Waren carrière en gezin moeilijk te combineren?

Het komt erop aan alles goed te managen. We hebben minder tijd voor de kinderen, maar zorgden voor een nest waar zij echt thuis zijn. Er werd niet met hen gezeuld van de ene oppas naar de andere. Bovendien koesteren we onze 'heilige momenten'. Allerlei tradities in het weekend die het gezin voldoende samenhang geven. Je verbonden voelen is vitaal om je goed te voelen.

Een langere versie van dit interview kunt u nalezen op de internet via www.kerknet.be/kerkenleven/dewachter.html.

Bedrijven die gigantische winst maken en dito ontslagvergoedingen bedingen maar tegelijk mensen afdanken, zijn absoluut onethisch bezig